

сама в стая, а освен това тя имаше нужда от пълно спокойствие, което у дома с малко дете не можеше да намери.

При една моя тревога, на която тя беше свидетел, тя ми написа един съвет, който ще се помъча да си припомня, тъй като едно лице, което ми го поиска и обеща да го върне, го "загубило".

Съвет

На кръщелницата ми

Недей скърби, недей се радва,

Виж тихо е над върховете,

Че там живеят боговете,

Които нямат изненади.

Това, което на земята

Било е твое.

Било ли е то нявга твое?

Не се смущавай при завои,

При загуби, сполуки.

Ръце ли ангелски те милват,

ил удрят дяволски юмруци,

При тихи и при бурни звуци,

Те ваят твойта сила.

Колко много трябва да е изживяла леля Мара, за да разбира другите и да дойде до това състояние, когато на чувствава нито печал, нито радост, а гледа на страданията, като на благодат, която ще я създаде силна. Аз наистина се помъчих да следвам съвета ѝ, но не вярвам да съм го постигнала напълно.

С леля Мара трябваше да се разделим наскоро. Тя си намери самостоятелна квартира /стая/ у сестрата на трагично за-